

Παιχνίδια με τα ποσοστά αναπηρίας

Πώς βλέπει ένα μέλος του Συλλόγου Θεραπευομένων του ΟΚΑΝΑ τις μειώσεις των ποσοστών, που στέρησαν από τους χρόνια εξαρτημένους το προνοιακό επίδομα που δίνεται σε ευάλωτες ομάδες ασθενών

Της **Ανας Ψαρρά**

Μπορεί ο κόσμος να έχει κουραστεί από τις διαρκείς αναφορές στη φτώχεια, στην πείνα και στη συρρίκνωση των κοινωνικών δομών, αλλά δεν είναι δυνατόν να κλείσουμε όλοι τα μάτια στις ανάλγητες συμπεριφορές της κυβερνητικής πολιτικής των έκτακτων συνθηκών.

Μια από αυτές είναι η αυθαίρετη αλλαγή στους πίνακες με τα ποσοστά αναπηρίας με τρόπο ώστε να στερούνται πλέον το προνοιακό επίδομα ευάλωτες ομάδες ασθενών. Τελευταία τέτοια κρατική «επιτυχία» αποτελεί το κόψιμο τέτοιων επιδομάτων από τους χρόνια εξαρτημένους που βρίσκονται σε προγράμματα του ΟΚΑΝΑ.

Προκαταλήψεις

Συναντήσαμε στα γραφεία της «Εφ.Συν.» τον Γιώργο Ζαρκωτό, μέλος του Συλλόγου Θεραπευομένων του ΟΚΑΝΑ που αριθμεί περίπου 250 μέλη, και συνομιλήσαμε για το καινούριο θέμα των επιδομάτων αλλά και για άλλα καινούρια ζητήματα που αντιμετωπίζουν μέσα στην αγωνιώδη προσπάθειά τους να εξασφαλίσουν μια καλύτερη ποιότητα ζωής και κυρίως μείωση της βλάβης στην υγεία τους. Από την αρχή της συνομιλίας ο Γιώργος έδωσε μια πολύ ξεκάθαρη απάντηση στα στερεότυπα και στις προκαταλήψεις που υπάρχουν για τη μέθοδο με τα υποκατάστατα.

«Υπάρχει πολλή παρανόηση, πολλή προπαγάνδα. Κυκλοφορεί από παλιά η εντύπωση ότι εμείς δεν κάνουμε τίποτα. Σίγουρα το στεγνό πρόγραμμα είναι πολύ αποδοτικό, αλλά δεν είναι η μοναδική αλήθεια για την απεξάρτηση ενώ η μέθοδος που χρησιμοποιούν δεν κάνει για όλους. Υπάρχουν άνθρωποι που δεν μπορούν να την εφαρμόσουν ή ακόμα και δεν θέλουν».

Μας εξήγησε αναλυτικά για τα προβλήματα που θα μπορούσαν να λυθούν αν πραγματικά οι υπεύθυνοι στήριξαν και την επιλογή της μείωσης της βλάβης. Για παράδειγμα, ο Γιώργος, όπως και πολλοί άλλοι, είναι ένας άνθρωπος με πολλά χρόνια στη χρήση που χάρη στη βοήθεια της θεραπείας με υποκατάστατο έχει καταφέρει να δουλεύει, να παρακολουθεί το Ανοικτό Πανεπιστήμιο και να συμμετέχει με ενεργό ρόλο στον σύλλογο που προσπαθεί

ΜΑΡΙΟΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ

να αντιμετωπίσει τα τεράστια προβλήματα των ανθρώπων οι οποίοι έχουν επιλέξει την επανένταξη τους στον κοινωνικό ιστό. Ο λόγος του ήταν πολύ συγκροτημένος και με ξεκάθαρες απαντήσεις.

«Στους εξαρτημένους, που συνήθως πάσχουν και από σοβαρά νοσήματα, μειώνουν αυθαίρετα το ποσοστό αναπηρίας τόσο όσο να τους στερούν το μικρό κοινωνικό επίδομα των 300 ευρώ τον μήνα. Πολλοί από μας αισθανόμαστε άξιοι και ικανοί να δουλέψουμε και να μην έχουμε άμεση ανάγκη τα επιδόματα. Άλλοι όμως που είναι άρρωστοι με ηπατίτιδα ή με ψυχικό βαρύ νόσημα και ανήμποροι να δουλέψουν, τι θα κάνουν; Αποφάσισαν και στον πίνακα με τα ποσοστά αναπηρίας μειώσαν αυθαίρετα το ποσοστό στους εξαρτημένους. Αυτοί που έχουν περάσει πολλά χρόνια στη φυλακή και στη χρήση πώς θα τα καταφέρουν;» αναρωτιέται ο Γιώργος και συνεχίζει: «Όσο για τη φήμη ότι κάποιος κολάνε επίτηδες AIDS για να μην τους κόψουν το επίδομα, είναι εντελώς ψευδής. Σίγουρα το στερεότυπο λέει ότι ο χρήστης δεν ενδιαφέρεται για τον εαυτό του αλλά αυτό ισχύει σε ένα πιο ασυνείδητο επίπεδο. Κανείς δεν πάει συνειδητά να κολλήσει μια τόσο σοβαρή αρρώστια. Το ποσοστό αναπηρίας λόγω εξάρτησης

το μειώσαν αυθαίρετα στο 35%, με αποτέλεσμα να κόβεται το επίδομα ενώ θα πρέπει να έχεις κι άλλο βαρύ νόσημα σοβαρό για να αυξηθεί. Οι ζητημένες λειτουργίες με μόνο στόχο να κόψουν κι όχι να δώσουν το επίδομα. Ηδη 8.000-10.000 άτομα χάσανε το επίδομα, ενώ οι μισοί τρέχουν για να βρουν τα χαρτιά να αποδείξουν ότι πάσχουν κι από άλλες βαριές αρρώστιες».

Λίστα αναμονής

Δυστυχώς, όπως μας είπε ο Γιώργος, ο ΟΚΑΝΑ δηλώνει αναρμόδιος στο να βοηθήσει, ενώ τα μέλη του συλλόγου θα ήθελαν να πιέξει ο οργανισμός για πολλά προβλήματα τα αρμόδια υπουργείο Υγείας, όπως μονάδες αντιστοχούν περίπου (με διεθνή κανόνια) 25 με 30 άρρωστοι για κάθε θεραπευτή. Το θέμα όμως δεν λύνεται μόνο με την πρόσληψη θεραπειών. Πολλοί άλλωστε έρχονται στον ΟΚΑΝΑ όχι για να ζητήσουν θεραπευτή, αλλά για να πάρουν το υποκατάστατο, την ουσία, ώστε να μειωθεί η βλάβη στην υγεία τους».

Ρωτήσαμε τον Γιώργο για το

Ο Γιώργος, όπως και πολλοί άλλοι, είναι ένας άνθρωπος με πολλά χρόνια στη χρήση, που χάρη στη βοήθεια της θεραπείας με υποκατάστατο έχει καταφέρει να δουλεύει, να παρακολουθεί το Ανοικτό Πανεπιστήμιο και να συμμετέχει με ενεργό ρόλο στον σύλλογο που προσπαθεί να αντιμετωπίσει τα τεράστια προβλήματα των ανθρώπων που έχουν επιλέξει την επανένταξη τους στον κοινωνικό ιστό

πρόβλημα ελέγχου της παράλληλης χρήσης. Η απάντησή του ήταν αφοπλιστική. «Έτσι κι αλλιώς κάποιος κάνει παράλληλη χρήση ακόμα και να έχουν θεραπευτή. Τι μεθαδόνη όμως την έχουν και αισθάνονται ασφαλείς. Είναι αλλιώς να ξέρεις ότι έχεις αυτό που χρειάζεσαι για να μην υποφέρες και μπορείς καμιά φορά να πας στην πλατεία για να πάρεις μια δόση για διάφορους λόγους και είναι εντελώς διαφορετικό να είσαι συνέχεια έξω για να βρεις, να κλέβεις, να εκθέτεις τον εαυτό σου σε κίνδυνο και να μην έχεις την ασφάλεια του υποκατάστατου. Και μόνο η χορήγηση της ουσίας μειώνει τη βλάβη και αυτό είναι πολύ σημαντικό γιατί επιπλέον έχει να κάνει και με την υγεία του καθενός και με τη μείωση της εγκληματικότητας» και συνέχισε: «Η πρακτική του ΟΚΑΝΑ δεν αφορά μόνο την απεξάρτηση αλλά και τη μείωση της βλάβης. Όμως ακόμα και οι εργαζόμενοι στον ΟΚΑΝΑ είναι συχνά κολλημένοι στην αναγκαιότητα της απεξάρτησης και αν κάνει κάποιος υποτροπές, τον διώχνουν».

»Η σημασία της μείωσης της βλάβης παραγνωρίζεται και ακόμα κι αν κάποιος πουλήσει τη μεθαδόνη του που χορηγούν, μπροστά στη σημασία για την καλύτερη ποιότητα ζωής των άλλων εξαρτημένων αυτό

είναι μια μικρή αρνητική λεπτομέρεια. Η μεθαδόνη για όλο τον χρόνο κοστίζει στον οργανισμό μόνο 79.000 ευρώ. Όσο πιο ελεύθερα ακόμα και να έχουν θεραπευτή, τόσο θα πέφτει και η τιμή του και δεν θα έχει πια νόημα να το πουλήσει κάποιος. Πριν από δυο χρόνια τα 100mg κόστιζαν 100 ευρώ στη μαύρη αγορά. Όταν άνοιξαν οι δομές στα νοσοκομεία και απορροφήθηκε η μισή λίστα, η τιμή έπεσε στα 35 ευρώ. Μειώθηκε η εν δυνάμει "πλατεία" διότι οι άνθρωποι που θέλανε το υποκατάστατο μπήκαν στο πρόγραμμα και δεν υπήρχε λόγος να το αγοράζουν».

ΟΚΑΝΑ στις φυλακές;

«Στις φυλακές είναι απολύτως απαραίτητο να ανοίξουν και τα προγράμματα του ΟΚΑΝΑ. Εκεί μπορούν πολύ καλύτερα να ελέγξουν τη σωστή λειτουργία. Θα βοηθήσει τους κρατούμενους και κυρίως εκείνους που, ενώ έχουν ξεκινήσει την προσπάθεια λόγω μιας παλιάς εμπλοκής, οδηγούνται ξανά στη φυλακή και μένουν εντελώς ξεκρέμαστοι. Ακόμα και τα προβλήματα της "χαρμάνας" που γεννάει η φυλακή θα ήταν μικρότερα, χάρη που αν υπήρχε το υποκατάστατο θα μειωνόταν και η διακίνηση μέσα στη φυλακή. Αυτό όμως ίσως να μην αρέσει... σε όλους».